

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. U.**
bytem X
zastoupen Mgr. Pavlem Krausem, advokátem
se sídlem Jitřní 558/8, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUZZL-80047/2019,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Podle správních orgánů žalobce jel na červenou. On však nyní namítá, že jeho odpovědnost za přestupek zanikla v důsledku promlčení. Dodává, že nedostal možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a že správní orgány nevyvrátily jeho obhajobu, že vozidlo v době přestupku neřídil. Prý se s původním řidičem po přestupku prohodili v řízení a až poté jej policisté zastavili. Krajský soud vysvětlí, proč jsou námitky žalobce nedůvodné. A proč skutkové verzi žalobce neuvěřil.

II. Procesní vývoj věci a relevantní skutkové okolnosti

2. Dne 10. 2. 2018 policie dohlížela na silniční provoz na ulici tř. Tomáše Bati ve Zlíně naproti prodejně automobilů Samohýl. V 15:45 přímo před nimi projel na červenou vůz Škoda Superb s přívěsem. Vydali se za ním a dostihli ho u následné křižovatky ulic tř. Tomáše Bati a U Dřevnice. Přibrzdili vedle něj a řidiči uložili, aby odbočil na benzínovou stanici OMV po pravé straně. Na ní policisté ztotožnili jako řidiče vozidla žalobce. Magistrátu města Zlína („magistrát“) pak oznámili jeho podezření z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Spolu s oznámením magistrátu dodali i videozáznam přestupku a následného stíhání vozidla.
3. Magistrát vydal vůči žalobci příkaz datovaný dnem 23. 7. 2018 a vypravený dne 27. 7. 2018. Žalobce si ho převzal dne 6. 8. 2018. O osm dní později proti němu podal odpor. Řízení proto pokračovalo dále. Magistrát poté vyrozuměl žalobce o provádění důkazů dne 22. 10. 2018. Žalobce mu zaslal omluvu kvůli dovolené a navrhl nařízení ústního jednání. Tomuto návrhu magistrát nevyhověl, protože ústní jednání nepovažoval za nezbytné k uplatnění práv žalobce. Dne 22. 10. 2018 provedl důkazy mimo ústní jednání. V usnesení, jímž zamítl návrh žalobce na nařízení ústního jednání, mu stanovil lhůtu pro seznámení s podklady na 8. 11. 2018 do 12:00. V tento den byl do spisu nahlížet zástupce žalobce, který požádal o 10 dní na písemné vyjádření. Magistrát stanovil novou lhůtu do 15. 11. 2018, s čímž zástupce žalobce souhlasil.
4. Ve stanovené lhůtě zástupce žalobce zaslal magistrátu vyjádření, ve kterém uvedl, že si po přjetí křižovatky tř. Tomáše Bati a ulice Hřbitovní po zastavení vozidla na další světelné křižovatce přesedl ze sedadla spolujezdce na místo řidiče a původní řidič si sedl na místo spolujezdce. V době přestupku tedy žalobce vozidlo neřídil. Žádný z důkazů neprokazuje, že by ho řídil. Zástupce žalobce uvedl, že by rád navrhl výslech svědka, který s ním jel ve voze (bližšími údaji ho neidentifikoval). Ale dalo se očekávat, že by tato osoba nevypovídala kvůli ochraně osoby blízké. Navrhl proto výslech zasahujících policistů.
5. Magistrát na 30. 1. 2019 nařídil ústní jednání, ke kterému předvolal žalobce a jako svědky zasahující policisty. Zástupce žalobce se ústního jednání účastnil. Protokol o ústním jednání pak obsahuje zmínku, že se zástupce žalobce seznámil se spisovým materiálem a času k tomu měl dost. Odkázal na své písemné vyjádření. První ze zasahujících policistů vypověděl, že po celou dobu před zastavením na vozidlo viděl. Nikde nezastavilo a nikdo z něj nevysedal. Neztratili ho z dohledu. Nedovedl ovšem určit, jestli jel žalobce ve vozidle sám. K záměně na místě řidiče nemohlo dojít, protože po celou dobu vozidlo viděl a hned za ním vyjížděl. Z vozidla určitě nikdo nevystupoval. Co se ale dělo uvnitř vozidla, to neví. Nevybavoval si žádnou překážku, která by bránila výhledu.
6. Stejně vypovídal i druhý policista, podle kterého také s kolegou neztratili stíhané auto z dohledu. Na křižovatce, kde zastavilo, řidiči sdělili, ať odbočí na benzínku OMV, kde s ním věc dořeší. Tam po sdělení, že spáchal přestupek, s tímto podezřením nesouhlasil. Ve výhledu na žalobce nepřekážely žádné překážky. Ve vozidle jela ještě jedna osoba, kterou neztotožňovali. K záměně řidiče rozhodně dojít nemohlo. Nezaregistroval ji ani uvnitř vozidla. Dovnitř a na řidiče po celou dobu jízdy vozidla neviděl. Záměnu ale mohl úplně vyloučit, protože vzhledem k času nebyla možná. Za jízdy se přehodit nemohli. Se služebním vozidlem ujeli zhruba 300 metrů a takový úsek nemohl trvat déle, než by se osoby ve voze stihly přehodit.

7. Zástupce žalobce pak požádal o poskytnutí lhůty k písemnému vyjádření, podání dalších návrhů a označení důkazů. Magistrát mu dal lhůtu do 6. 2. 2019, s čímž zástupce žalobce souhlasil. Dodal pak, že výpovědi policistů nevyvrací obhajobu o záměně řidičů vozidla. Ani jeden ze svědků neviděl, co se děje uvnitř vozidla. Zástupce žalobce pak prohlásil, že si uvědomuje, že o přestupku magistrát vydá rozhodnutí a prohlásil, že dostal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a se všemi podle soupisu spisu se seznámil. Ve stanovené lhůtě pak zaslal magistrátu vyjádření, ve kterém znovu namítal, že svědecké výpovědi nevyvrací obhajobu, mj. protože svědci neviděli dovnitř vozidla. Navrhl pak provedení vyšetřovacího pokusu.
8. Magistrát rozhodnutím ze dne 5. 8. 2019, č. j. MMZL 107065/2019 („rozhodnutí magistrátu“), vypraveným do datové schránky zástupce žalobce dne 6. 8. 2019, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu kvůli projetí na červenou. Uložil mu pokutu ve výši 3.000 Kč. Opřel se o videozáznam dokumentující přestupek, dojetí vozidla, interakci žalobce s hlídkou a svědecké výpovědi. Argumentaci o záměně řidiče shledal účelovou. Výměna v uzavřeném osobním vozidle Škoda Superb je nekomfortní až náročný manévr. V daném místě nic nevyklučovalo, aby se řidiči když tak vyměnili standardně, vystoupili z vozidla, obešli ho a každý nastoupil z jiné strany. To by ovšem policisté viděli od místa, kde vjížděli do křižovatky. Přirozenou reakcí by bylo provést tento manévr na odstavném místě na komunikaci nebo při zastavení na semaforu. Žalobce netvrdil, že by nebyl řidičem vozidla, při kontrole policisty. Magistrát také vysvětlil, proč již neprovedl vyšetřovací pokus. Nerozporuje dobu, po jakou mohl manévr záměny řidičů probíhat, ale rozporuje provedení manévru jako takového. Vzhledem k provedeným důkazům by tedy vyšetřovací pokus neměl důvod.
9. Žalobce se odvolal. Namítal promlčení přestupku. Magistrát mu taky neměl dát možnost seznámit se s podklady podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“). Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUZZL-80047/2019 („rozhodnutí žalovaného“), odvolání zamítl. Řízení o přestupku se ve smyslu § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o odpovědnosti za přestupky“) zahajuje doručením příkazu. V této věci se jednoletá promlčecí doba přerušila doručením příkazu dne 6. 8. 2019, neuplynula tedy již 27. 7. 2019, jak žalobce namítá. Magistrát žalobci vždy dal procesní prostor k seznámení s podklady a vyjádření se k nim. Žalobce ho ostatně i využil a písemně se vyjadřoval.
10. Podle žalovaného nelze přehlednout, že verze o výměně s druhou osobou ve vozidle je značně kusá, prostá jakýchkoli detailů a bez zasazení do bližšího kontextu příběhu. Obviněný nikdy ani nenavrhl svědecký výslech druhé osoby a nesdělil její kontaktní údaje, takže ji ani správní orgán nemohl vyslechnout. Měnit se při čekání na semaforu na nejrušnější páteřní komunikaci procházející Zlínem uvnitř vozidla považuje odvolací orgán za natolik bizarní, že si to jistě zaslouží bližší vysvětlení. Žalovaný se ztotožnil s magistrátem i v tom, že nebylo třeba provádět vyšetřovací pokus.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce nejprve namítá, že v průběhu řízení zanikla jeho odpovědnost za přestupek. Počátek promlčecí doby počítá ode dne vypravení příkazu magistrátu, tj. od 27. 7. 2018.

Nikoliv ode dne jeho doručení dne 6. 8. 2018. Pokud tedy magistrát rozhodl dne 6. 8. 2019, rozhodl po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty.

12. Kromě toho žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu. Nesprávně přezkoumal soulad rozhodnutí magistrátu a řízení, které vydání rozhodnutí magistrátu předcházelo, s právními předpisy. Povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu magistrát nemohl splnit pouze tím, že teprve v odůvodnění rozhodnutí sdělí, jaké důkazy provedl a jaké odmítl. Není možné, aby se s některými návrhy důkazu nevypořádal vůbec – v daném případě návrhem svědecké výpovědi spolujezdce žalobce. Žalobce nemohl předvídat, poté, co se vyjádřil k podkladům po provedení ústního jednání konaného dne 30. 1. 2019, a navrhl důkazy ke svým tvrzením, že magistrát obstaral veškeré podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobci ani nepomohl odstranit vadu spočívající v tom, že neupřesnil svědka údaji, kterými bylo možné jej identifikovat.
13. Nezbytným předpokladem realizace procesního práva podle § 36 odst. 3 správního řádu byl úkon magistrátu obsahující informaci o tom, že shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí již ukončil nebo k určitému okamžiku ukončí. Takový úkon nelze nahradit pouhým obecným poučením o právech žalobce, že má právo se vyjádřit k podkladům.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný k námitce promlčení uvádí, že příkaz magistrátu byl oznámením o zahájení řízení o přestupku a promlčecí doba se tedy počítá od jeho doručení. Nešlo o rozhodnutí, kterým se obviněný uznává vinným, jímž se má na mysli až meritorní rozhodnutí, kterým se řízení končí. Žalobce nedoceňuje roli příkazu jako prvního úkonu v řízení. Svůj výklad žalovaný podkládá odkazy na odbornou literaturu. K přerušení promlčecí doby podle tohoto výkladu došlo až 6. 8. 2018. Pokud magistrát rozhodl dne 6. 8. 2019, rozhodl v rámci jednoleté promlčecí doby.
15. Ke druhé námitce žalobce žalovaný uvádí, že podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. S námitkou, že magistrát nedal žalobci možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, se žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí. Žalobní argumentace neobsahuje nic nového. Jeho tvrzení o výměně se spolujezdcem je liché. K tomu žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

V. Replika žalobce

16. Žalobce v replice vyjadřuje nesouhlas s výkladem žalovaného k promlčení. Zákon o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje k přerušení promlčecí doby vydání meritorního rozhodnutí ve věci, ale vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Nevyžaduje právní moc ani vykonatelnost takového rozhodnutí. Příkaz je rozhodnutím svého druhu, jímž je obviněný uznán vinným. Teprve nabytím právní moci a vykonatelnosti se příkaz stává meritorním rozhodnutím ve věci. To však podle znění zákona o odpovědnosti za přestupky nemá vliv pro přerušení promlčecí doby. Pokud se přerušuje promlčecí doba oznámením o zahájení řízení o přestupku (nikoliv tedy doručením oznámení, jak vyplývá ze znění zákona o odpovědnosti za přestupky), které je spojené s jiným úkonem správního orgánu v řízení, v dané věci s vydáním příkazu, musí se promlčecí doba přerušovat v

momentě vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, tj. v momentě jeho vypravení, a nikoliv až v momentě jeho doručení

17. Procesní strategie je právem obviněného. Nemusí vést obhajobu tak, jak si představuje správní orgán. Žalobce prvně uvedl, že vozidlo neřídil, v podání ze dne 15. 11. 2018, tedy více jak sedm měsíců před vydáním rozhodnutí magistrátu. V témže podání navrhl výslech svědka - spolujezdce a výslech obou zasahujících policistů. Dne 30. 1. 2019 magistrát provedl pouze výslechy obou zasahujících policistů. Námitkami rozporů mezi zaznamenanými výpověďmi vyslechnutých policistů v porovnání s videozáznamem, se magistrát nijak nezabýval. Z videozáznamu pak bylo jednoznačné, že zachycené vozidlo stálo na další světelné křižovatce nejméně po dobu 10 vteřin, po kterých na něj policisté neměli žádný vizuální kontakt. Žalobce se proto ptá, jakým že tedy důkazem či zjištěním magistrát vyvrátil skutečnost, že si během této nikým nepozorované chvíle žalobce vyměnil ve stojícím vozidle místo a v čem je tato skutečnost absurdní.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez jednání, protože s tím žalobce výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě soudu nesdělil, že nařízení jednání požaduje.
19. Žaloba *není důvodná*.
20. Námitky žalobce se dají rozdělit do tří skupin: a) promlčení přestupku, b) nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a c) nevyvrácení obhajoby o výměně řidičů. Krajský soud se na ně v tomto pořadí zaměří.

a. K promlčení odpovědnosti žalobce za přestupek nedošlo

21. Žalobce je toho názoru, že jeho odpovědnost za přestupek provozovatele v průběhu přestupkového řízení zanikla. Počátek prekluzivní doby počítá ode dne vypravení příkazu magistrátu, tj. 27. 7. 2018. Jeho argumentace však neobstojí. K promlčení přestupku o jeden jediný den nedošlo.
22. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupku promlčecí doba činí jeden rok, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nižší než 100 000 Kč. Do této kategorie spadá i přestupek žalobce. Promlčecí doba začíná podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky běžet „dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“ Podle relevantní části § 32 odst. 2 se promlčecí doba přerušuje a) *oznámením o zahájení řízení o přestupku*; b) *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*. Přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
23. Ke spáchání přestupku v této věci došlo dne 10. 2. 2018. K přerušení prekluzivní doby došlo v důsledku příkazu magistrátu, o tom mezi stranami není sporu. S ohledem na to, že pak magistrát své rozhodnutí vydal dne 6. 8. 2019, je ale *rozhodující, kdy přesně k přerušení promlčecí doby došlo*. Na to má vliv, zda je příkaz magistrátu *oznámením o zahájení řízení o přestupku* podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, jak tvrdí žalovaný, nebo *rozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným* podle jeho § 32 odst. 2 písm.

b), jak namítá pro změnu žalobce. Pokud by argumentace žalobce byla důvodná, opravdu by k promlčení došlo. Podle krajského soudu však má pravdu žalovaný.

24. Lze to dovozovat už z toho, že se příkaz ve správním právu procesním obecně nechápe jako rozhodnutí. Plyne to nejprve ze systematiky správního řádu, kde náležitosti rozhodnutí upravuje jeho díl 6 hlavy VI části II. Příkaz pak upravuje až část III hlava VI (kde „*rubrica non est lex*“) správního řádu. Podle § 150 odst. 1 věta za středníkem vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Ustanovení § 150 odst. 3 upravuje účinky odporu proti příkazu a mj. stanoví, že lhůty pro *vydání rozhodnutí* začínají znovu běžet *dnem podání odporu proti příkazu*. Dodává pak, že se příkaz stává pravomocným a vykonatelným *rozhodnutím* až poté, co *proti němu nebyl podán odpor*. Podobně § 150 odst. 5 správního řádu umožňuje, aby se příkaz stal rozhodnutím až v momentě podpisu prohlášení o souhlasu s uložením povinnosti (v kontextu podpisu příkazového bloku to obdobně stanoví § 92 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). *Příkaz, proti kterému ještě jeho adresát nepodal odpor, tedy ještě není rozhodnutím*.
25. Podobně příkaz a rozhodnutí odlišuje i zákon o odpovědnosti za přestupky, který příkaz a procesní možnosti tohoto institutu upravuje v § 92 na konci hlavy VI části třetí tohoto zákona, která se týká postupu v řízení, resp. zvláštních druhů řízení (díl 3). Rozhodnutí pak má samostatnou hlavu VII v následných dvou ustanoveních § 93 a § 94. I z toho lze dovozovat, že pokud § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky hovoří o *vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*, myslí tím právě rozhodnutí podle své hlavy VII [srov. také § 93 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky].
26. Právní názor, že příkaz, kterým se začíná přestupkové řízení, spadá pod § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, lze dovozovat i z odborné literatury, na níž poukazuje žalovaný. Podle ní „[r]ozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným, je (...) třeba rozumět *meritorní rozhodnutí, jehož výroková část musí obsahovat náležitosti uvedené v § 93 odst. 1, případně (též) odst. 2 přestupkového zákona*. (...) Obvykle tu půjde o prvoinstanční rozhodnutí (...), nelze však dle našeho názoru vyloučit, že jím výjimečně bude i rozhodnutí druhoinstanční. Naopak tu z *praktických důvodů v zásadě asi nemá smysl specificky uvažovat o příkazu*, neb teprve příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (...).“ [Kadečka, S. § 32 (Stavení a přerušení promlčecí doby). In Bohadlo, D. a kol.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Cit. podle právního informačního systému Aspi].
27. Obdobně další komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky vysvětluje, že „[z]ákon na rozdíl od původní právní úpravy (...) *výslovně nestanovuje pravidlo, podle něhož se promlčecí doba přerušuje doručením příkazu*, pokud je prvním úkonem v řízení, což lze *de lege ferenda* doporučit. Jsme toho názoru, že *pokud je příkaz prvním úkonem v řízení, tak by se počátek nové promlčecí doby měl odvíjet od okamžiku, kdy se obviněný z přestupku s příkazem seznámil* (tedy, kdy se dostal do jeho právní sféry), a to oproti přerušení promlčecí doby vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Domníváme se, že *teprve doručením příkazu, který byl vydán jako první úkon v řízení, je totiž obviněný z přestupku seznámen s obviněním* proti němu (...).“ [Vetešník, P. § 32 (Stavení a přerušení promlčecí doby). In: Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 269].

28. V této věci tedy příkaz magistrátu vydaný jako první úkon v řízení vedl k přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle nějž se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku. Podle § 46 odst. 1 správního řádu pak hraje roli doručení oznámení o zahájení řízení, tj. doručení příkazu (srov. komentářový názor v bodě 27 výše). Pravdu má tedy žalovaný, že *k přerušení promlčecí doby došlo doručením příkazu magistrátu, tedy dne 6. 8. 2018*. Vydal-li magistrát své rozhodnutí dne 6. 8. 2019, kdy ho zaslal do datové schránky zástupce žalobce [srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu], pak *rozhodl v poslední možný den před promlčením odpovědnosti žalobce za přestupek*. Ta proto – ač velmi těsně – nezanikla.
29. Námitky žalobce, že jeho odpovědnost zanikla v důsledku uplynutí promlčecí doby, proto nejsou důvodné.

b. Správní orgány neporušily správní řád

30. Žalobce pak vznáší dvě námitky porušení správního řádu. Nejprve pouze obecně namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu, protože nesprávně přezkoumal soulad rozhodnutí magistrátu a řízení, které vydání rozhodnutí magistrátu předcházelo, s právními předpisy. *Tuto námitku však skutkově nekonkretizuje*. Žalovaný pak má pravdu, že podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Což také žalovaný v této věci udělal. Opaku nic nesvědčí a žalobce to ani v konkrétní rovině nenamítá. Tato jeho námitka proto není důvodná.
31. Následně žalobce namítá porušení čl. 36 odst. 3 správního řádu. Ani v tomto případě mu ovšem krajský soud nemůže přitakat. *Podle obsahu spisu totiž žalobce vždy prostor k vyjádření se s podklady, s nimiž se předtím seznámil, dostal*. Nejprve v návaznosti na usnesení, jímž magistrát zamítl návrh žalobce na nařízení ústního jednání. Stanovil mu tehdy lhůtu pro seznámení s podklady na 8. 11. 2018, kdy se žalobce s podklady seznámil. Ve lhůtě pro vyjádření, s níž souhlasil, se pak k nim dne 15. 11. 2018 i vyjádřil. Dne 30. 1. 2019 se za účasti zástupce žalobce konalo ústní jednání. Do protokolu o něm zástupce žalobce v úvodu nejprve uvedl, že se seznámil se spisovým materiálem a času k tomu měl dost. Odkázal pak na své písemné vyjádření ze dne 15. 11. 2018. Po skončení ústního jednání *vyjádřil své uvědomění si, že o přestupku magistrát vydá rozhodnutí a prohlásil, že dostal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a se všemi podle soupisu spisu se seznámil*. Ve stanovené lhůtě pak zaslal magistrátu vyjádření a návrhem na provedení vyšetřovacího pokusu.
32. S ohledem na právě popsání okolností k porušení čl. 36 odst. 3 správního řádu nedošlo. Zástupce žalobce vždy dostal příležitost seznámit se s podklady, které využil, a lhůtu k vyjádření, které také vždy využil. *Sám pak uvedl, že si uvědomuje, že magistrát ve věci rozhodne a uznal, že dostal možnost se vyjádřit k podkladům, s nimiž se předtím seznámil*. Pokud nyní namítá, že se tak nestalo, nečiní tak tedy důvodně. Pro úplnost krajský soud dodává, že magistrát i žalovaný žalobci přesvědčivě vysvětlili, proč nepovažovali za nutné provádět vyšetřovací pokus. Nešlo tedy o opomenutý důkaz.

c. Turzení o záměně řidičů po projetí na červenou nelze věřit

33. Žalobce poté v žalobě a zejména v replice hovoří o své obhajobě záměnou řidičů. Krajský soud proto vstřícně a pro úplnost tuto námitku taktéž vypořádá.
34. V první řadě je třeba zareagovat na námitku žalobce, že magistrát neprovedl výslech žalobcova spolujezdce, který měl podle jeho verze řídit v době přestupku. Je pravdou, jak tvrdí žalovaný, že *jeho výslech žalobce nikdy reálně nenavrhl*. Ve vyjádření ze dne 15. 11. 2018 dokonce vysvětloval, proč nemá smysl jeho výslech navrhovat. Dalo se podle něj očekávat, že by stejně nevypovídal s odkazem na ochranu osoby blízké. Na to žalobce navázal návrhem na výslech zasahujících policistů. Svého spolujezdce navíc žalobce nikdy blíže neidentifikoval. Jeho argument, že mu magistrát nepomohl odstranit vady při identifikaci svědka, je lichý. Žalobce zjevně nechtěl daného svědka identifikovat.
35. Krajský soud pak stejně jako žalovaný nevěří žalobcově verzi z několika důvodů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, na nějž trefně poukazuje žalovaný: „Obviněný z přestupku má nesporně možnost zvolit si vlastní procesní strategii. Správní orgány mu nemohou bránit v tom, aby tvrdil nové skutečnosti, či navrhoval nové důkazy k podpoře své skutkové verze. Nemohou jej ani odmítnout provést s pouhým odkazem, že byly vzneseny pozdě. Se zvolenou procesní strategií se však pojí i odpovědnost obviněného. *Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznášejí až v pozdějších stádiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vyčítat, že takový postup stěžovatele podlamuje celkovou věrohodnost jeho příběhu.*“ To přesně sedí i na tento případ. Pokud by žalobce opravdu neřídil, nepochybně by to zmínil již při kontrole policisty. Nebo by to uvedl do protokolu o oznámení přestupku. Nebo v odporu proti příkazu, kde jen zmínil, že se přestupek nemohl stát a nestal. Nebo v omluvě z termínu provádění důkazů. A nikoliv až po devíti měsících od skutku. Sám tím ve světle citovaného judikátu podlamuje důvěryhodnost své argumentace.
36. Pokud by žalobce navíc opravdu chtěl, aby správní orgány a krajský soud jeho obhajobě uvěřily, více by rozvedl, proč mělo k záměně dojít, jaký byl její důvod, proč ji se spolujezdcem provedli právě v daném místě apod. Pokud žalobce tvrdí, že k ní mělo dojít uvnitř vozu po zastavení na semaforu u křižovatky tř. Tomáše Bati a ulice U Dřevnice, jednoduše to za nyní známých okolností nedává rozum. Proč žalobce a jeho spolujezdec nevystoupili a neobešli vůz, jak by naopak rozum dávalo, to není krajskému soudu jasné. Přitom by to měl být žalobce, kdo tohle všechno vysvětlí. Byť je v pozici obviněného, neznamená to, že by jen v obecné rovině postavená a nijak nedoložená skutková námitka vyžadovala detailní důkazní práci správních orgánů vedoucí k vyvrácení všech (ne)možných eventualit takto nekonkrétně namítaného děje. Správní orgány nesou v přestupkovém řízení důkazní břemeno, to ano. Ale na podobné námitky mohou reagovat v odpovídající míře obecnosti. O to jednodušeji je pak mohou přesvědčivě vyvrátit. Což se stalo i v této věci. I krajskému soudu se totiž jeví, že tato námitka je pomyslným stéblem, kterého se tonoucí žalobce snaží chytit. Neúspěšně.
37. Správní orgány bez pochyb své důkazní břemeno unesly. Po zhlédnutí videozáznamu doprovázeného výslechy policistů, kteří shodně vypovídali, že i v době, kdy na videozáznamu vozidlo žalobce není vidět, na něj neztratili na delší dobu výhled, krajský soud totiž nemá pochyb, že k žádné výměně řidičů nedošlo. Řidiči muselo nějakou dobu trvat, než dojel po tř. Tomáše Bati od křižovatky s ulicí Hřbitovní na křižovatku s ulicí U Dřevnice. Než je vůz žalobce po přestupku a výjezdu policistů ze stanoviště vidět

i na videozáznamu, muselo uběhnout sotva pár vteřin. Jak již krajský soud uvedl výše, rozumné by když tak bylo, aby se řidiči vyměnili venku, což by policisté museli vidět. Žalobce hodnověrně nevysvětluje (viz bod 36 výše), proč a jak se tak údajně mělo dít uvnitř vozu. Proto žalobce krajský soud nepřesvědčil.

38. Ptá-li se pak žalobce, co konkrétně tuto jeho obhajobu vyvrací, pak je to s ohledem na výše uvedené ve svém souhrnu videozáznam, výpovědi policistů, selský rozum a vlastně i on sám svou nekonkrétní argumentací. Předmětná námitka žalobce je proto nedůvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. ledna 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce